

Full diocesà

5 d'octubre del 2025

p5 —El bisbat va participar en el Jubileu dels Missioners Digitals

p7 —25 anys de la instauració del catecumenat a Catalunya

Migrants, missioners d'esperança

El Papa, en la 111a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que celebrem avui, convida a reflexionar sobre el vincle entre esperança, migració i missió. Recorda que milions de persones fugen de guerres, injustícies i crisis climàtiques i que l'egoisme dels pobles amenaça la solidaritat i el bé comú. Davant un món marcat per la violència i les desigualtats, la fe ens crida a mantenir viva l'esperança d'un futur de dignitat i pau, que ja ha començat amb Crist i que Déu ha promès a la humanitat. La migració, sovint motivada per la recerca de felicitat, és signe d'aquesta esperança. Els migrants i refugiats, amb la seva confiança en Déu i resistència a l'adversitat, esdevenen testimonis heroics d'una fe que travessa deserts i perills, com Israel en el seu èxode. La seva experiència recorda

a l'Església la seva naturalesa pelegrina, sempre en camí cap a la pàtria definitiva.

Alhora, els migrants catòlics poden ser misioners d'esperança, revitalitzant comunitats cansades i portant l'Evangeli a nous ambients o en diàleg amb altres creences. La seva presència és una benedicció i una oportunitat de renovació espiritual. Però també les comunitats d'acolliment són cridades a ser testimoni de l'esperança, reconeixent la dignitat de tots i integrant els talents dels nouvinguts.

El Sant Pare encomana migrants i refugiats a la Mare de Déu, perquè mantinguin viva l'esperança i contribueixin a construir un món més semblant al Regne de Déu, la veritable pàtria vers la qual tots caminem.

«Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure»

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Habacuc

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

»L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

(1,2-3.2,2-4)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

[94]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

(1,6-8.13-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Donu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

»Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que

entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

(17,5-10)

«Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres»

Doneu-nos més fe, Senyor!

Andrey Castrillón, prev.

«Doneu-nos més fe», demanen els deixebles a Jesús després d'haver sentit paraules exigents sobre el perdó i la responsabilitat davant els petits (Lc 17,1-4). Comprenen que aquest camí demana una adhesió plena al Senyor i una confiança capaç de convertir la feblesa en ocasió de gràcia. Creure és viure així, amb el cor disponible a l'acció de Déu.

Jesús els respon amb la imatge del gra de mostassa, que serveix per a mostrar fins on arriba el poder de la fe. No es tracta d'una qüestió de quantitat, sinó de qualitat. Quan la vida es lliura confiadament a Déu, fins allò que sembla impossible esdevé possible. La morera arrencada i plantada al mar ho simbolitza: les arrels més fondes, que semblen inamovibles, poden cedir davant la força d'una confiança plena en Déu, l'únic fonament que roman sempre.

Aquesta és la convicció del profeta Habacuc, que enmig del sofriment escolta que el just viurà gràcies a la seva fe (primera lectura). La vida nova neix de la perseverança confiada, i aquesta és la força que salva. Sant Pau ho reafirma quan encoratja Timoteu a mantenir-se ferm recolzant-se en la gràcia i custodi-ant amb coratge el do rebut (segona lectura).

Tanmateix, la paràbola del servent mostra que la confiança en Déu pren cos quan es tradueix en gestos concrets de servei, viscuts amb senzillesa i gratuïtat. Creure és lliurar-se als altres sense càlculs ni expectatives, sabent que l'amor ofert reflecteix l'amor rebut del Senyor. Així la vida es converteix en testimoni transparent d'una fe que no es guarda per a un mateix, sinó que és llum per als germans. Això fa ressò de les paraules de la carta de Jaume: «Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe» (Jm 2,18).

La imatge

Diu el Senyor: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» Amb fe, encara que sigui petita, s'aconsegueix allò que sembla impossible: mirar des de l'òptica de Jesús.

La fe, gran o petita, mai no es posseeix; sempre s'accepta com un servent, sense que se n'esperí cap mena de mèrit.

La morera (1889). Van Gogh

Agenda

Lit. hores: Setmana III

6 dilluns

— Sant Bru, fundador de la Cartoixa
Jn 1,1-2,1.11 / Jn2 / Lc 10,25-37

7 dimarts

La Mare de Déu del Roser.
— Sant Marcel de Capua, mr.
Jn 3,1-10 / Salm 129 / Lc 10,38-42

8 dimecres

— Sant Simeó, profeta
Jn 4,1-11 / Salm 85 / Lc 11,1-4

9 dijous

Abraham, patriarca, i la seva esposa Sara.
— Sant Dionís, bisbe i mr. de París
— Sant Joan Leonardi, fund.
Mt 3,13-20a / Salm 1 / Lc 11,5-13

10 divendres

— Sant Daniel Comboni, bisbe
— Sant Tomàs de Villanueva, bisbe
Jl 1,13-15;2,1-2 / Salm 9 / Lc 11,15-26

11 dissabte

— Sant Joan XXIII, papa
Jl 4,12-21 / Salm 96 / Lc 11,27-28

12 diumenge XXVIII durant l'any / Cicle C

La Mare de Déu del Pilar
— Sant Serafí de Monegranario, caputxí
— Sant Carlo Acutis
2R 5,14-17 / Salm 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19
Missa del Pilar: 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 / Salm 26 / Ac 1,12-14 / Lc 11,27-28

La taula de la Pentecosta i el seu marc tornen a la catedral

Fins a l'octubre del 2017 es podia veure a la capella de l'Esperit Sant de la catedral de Vic una taula pintada emmarcada que representava l'escena de la Pentecosta. Aquesta taula i el seu marc daten de principis del segle XVII i el seu valor està en el fet de ser una de les poques obres d'aquesta època que s'han conservat. La historiadora de l'art Irene Abril Vilamala atribueix la taula de la Pentecosta a l'artista vigatà Joaquim Albareda. Segons les seves investigacions, el marc va ser construït pel fuster Llucià Toll, amb la col·laboració de l'escultor Francesc Rovira, el qual realitzà els querubins situats a les cantonades. Per l'octubre del 2017, el conjunt va ser traslladat al Centre de

Restauració de Béns Mobles de Catalunya a causa del seu mal estat de conservació. La taula va tornar a Vic a mitjans del 2018 completament restaurada, però no fou fins fa un any que es pogueren iniciar els treballs de restauració del marc. Les restauradores Lourdes Domedel i Núria Ladó han estat les encarregades d'aquests treballs, finançats pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya a través de les «Subvencions per a la conservació-restauració de béns mobles i dels elements arqueològics i artístics integrats en el patrimoni immoble», i pel bisbat de Vic. A principis de setembre d'aquest any, el marc ha estat retornat a la catedral de Vic i s'ha pogut muntar de nou tot el conjunt.

Obres de la Seu de Manresa al Museu del Prado

El maig de 2026 el Museu Nacional del Prado té previst inaugurar una exposició temporal anomenada «A la manera d'Itàlia», comissionada per Joan Molina, cap de la col·lecció de pintura europea fins a l'any 1500 del museu esmentat. Aquesta exposició, que durarà del maig al setembre, aborda la circulació artística a la Mediterrània occidental i la influència que va exercir el *trecento* italià en la configuració de l'art gòtic en l'àmbit hispànic. L'ambiciós projecte comptarà amb el suport d'altres grans institucions i col·leccions del territori estatal, que cediran obres de tota mena de formes plàstiques: pintura, escultura, brodat, manuscrits il·luminats... En aquest sentit, els responsables del Museu del Prado van considerar que la Seu de Manresa alberga dues grans obres d'art, exponents del gòtic italianitzant, que tindrien un paper molt rellevant per a l'èxit del projecte. Per un costat, el frontal de la Passió, de Geri di Lapi (ca. 1340), i, per l'altre, el retaule de Sant Marc i Sant Anià, obra d'Arnau Bassa (ca. 1346).

El bisbat, amb representació en el Jubileu dels Missioners Digitals

Delegació de Joves

El mes de juliol el Jubileu dels Missioners Digitals va reunir a Roma més de mil persones d'arreu del món que treballen en l'àmbit de la comunicació i l'evangelització en xarxes socials i entorns digitals. També hi va ser present el bisbat de Vic, representat per una jove que actualment gestiona les xarxes socials de la Delegació de Joves.

Va ser una experiència de compartició i aprenentatge, amb xerrades i tallers que remarcaren la importància d'habitar l'espai digital no solament com a instrument per a transmetre missatges, sinó com un entorn real i quotidià on ser testimonis de fe: «el món digital no és paral·lel, sinó part de la vida mateixa». Per això, ser missioner digital significa viure-hi amb autenticitat, ja que «en aquest món hi ha molta llum artificial que només brilla; vosaltres heu de ser el foc que crema».

Durant el mateix Jubileu, el papa Lleó XIV va visitar els missioners digitals i els adreçà unes paraules plenes d'esperança. Encoratjà a no caure en la vanitat ni en la simple cerca de seguidors o visualitzacions, sinó a centrar-se en la qualitat del testimoni. Segons ell, el món digital ha de ser un espai on es nodreixi l'esperança cristiana, la com-

passió, la comunió, la presència de Crist en el patiment i la fraternitat.

Durant els dies del jubileu hi va haver adoració, confessions, testimonis i també moments de convivència. Els pelegrins van travessar la Porta Santa. Algunes xerrades inspiradores d'*influencers* actuals van mostrar maneres concretes de portar l'Evangeli a les xarxes amb creativitat i compromís.

Per a la representant del bisbat de Vic, el jubileu va ser una oportunitat única per a conèixer gent d'arreu del món que fan la mateixa tasca i comparteixen reptes semblants. «Vaig descobrir que no estem sols: som una gran comunitat de missioners digitals que volem acostar Déu als altres des d'aquest entorn tan quotidià», explica.

A més, afegeix: «Volem ser aquella xarxa que ajuda la gent que ho necessita a trencar el glaç. Volem apropar la comunitat a totes les persones que se senten soles en el seu camí de fe, perquè ningú no quedi al marge d'aquesta experiència d'esperança i comunió que també es pot viure en el món digital».

El Papa renova el seu clam per un alto el foc a Gaza

Redacció

A la plaça de Sant Pere del Vaticà, al final de l'audiència general del dimecres dia 24 de setembre, el papa Lleó XIV tornà a alçar la veu contra la guerra que assola Gaza. Amb to ferm i visiblement preocupat, el Pontífex va reiterar la seva crida a un alto el foc immediat, a la llibertat dels ostatges i a la recerca d'una solució diplomàtica negociada que garanteixi el ple respecte del dret internacional humanitari.

Les paraules del Sant Pare arriben mentre les forces militars israelianes intensifiquen el seu assalt sobre la ciutat, en el que han qualificat com la «fase final» de l'operació per destruir Hamàs i alliberar els segrestats. Segons les primeres informacions, els bombardejos de les darreres hores han deixat més d'un centenar de víctimes mortals, han afectat 140 edificis i han forçat a fugir unes 370.000 persones.

«Expresso la meva profunda proximitat al poble palestí de Gaza, que continua vivint amb por i en condicions inacceptables, obligat per la força a desplaçar-se una vegada i una altra de la seva pròpia terra», va declarar el Papa, que parlà d'un desig compartit per «un alba de pau en aquesta terra martiritzada».

El Pontífex també va mostrar la seva inquietud, en sortir de Castel Gandolfo, davant l'«èxode» de milers de famílies palestines que «no tenen on anar». Va citar en particular la situació del pare Gabriel Romanelli, rector de la parròquia de la Sagrada Família de Gaza, amb qui manté contacte directe i que continua al costat de unes 450 persones refugiades dins el complex parroquial, juntament amb les religioses de la comunitat. «Cal buscar realment una altra solució», va advertir.

Durant la catequesi de l'endemà, en el marc del cicle sobre «Jesús, la nostra esperança», el Papa va reflexionar sobre el misteri del Dissabte Sant, recordant que Déu actua «en el temps lent de la confiança». Però la seva mirada no deixà de tornar una vegada i una altra a la tragèdia de Gaza, amb un advertiment universal: «Tota persona té sempre una dignitat inviolable, que cal respectar i custodiar. Ho dic davant el Déu totpoderós, que ha manat "no mataràs", i davant la història de la humanitat.»

En un temps marcat per la violència i la destrucció, el Lleó XIV apel·la a la consciència dels pobles i dels governants amb una súplica que vol arribar més enllà del Vaticà: un crit desesperat per la pau, la justícia i la vida.

25 anys de la instauració del catecumenat

Redacció

Els bisbes de les diòcesis catalanes convoquen la celebració del 25è aniversari de la instauració del catecumenat. Serà el pròxim dissabte dia 11 d'octubre a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. L'acte transcorrerà de les 11 del matí fins a 2/4 de 2 i consistirà en una explicació catequètica de la basílica i la celebració de l'Eucaristia.

El mes d'abril de l'any 2000 es va publicar el *Directori de pastoral sacramental*, fruit del Concili Provincial Tarracòense i signat per tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya. En aquell document quedava instaurat el catecumenat, tal com s'indica en el núm. 1: «La preocupació materna de l'Església per l'educació dels cridats a la fe es manifesta oferint-los la institució del catecumenat, que no és una simple exposició de dogmes i de manaments, ans una formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través

dels quals els deixebles s'uneixen amb llur Mestre, Crist. Aquesta és, efectivament, la preocupació de cadascuna de les nostres Esglésies i per això instituïm el catecumenat.»

Són convidats a participar en aquest acte, de manera particular, aquells adults que han estat iniciats a la vida cristiana, rebent els sacraments del baptisme, la confirmació i l'Eucaristia, durant els darrers vint-i-cinc anys. També hi són convidades les seves famílies, així com els delegats i delegades de Catequesi i de Catecumenat, els equips dels Serveis diocesans per al Catecumenat, preveres i acompanyants (catequistes).

En la carta de convocatòria, els bisbes catalans destaquen que «els catecúmens són un do de l'Esperit Sant que fa visible que continua cridant a seguir Jesús i esdevenir-ne deixebles, i una oportunitat per a l'Església, cridada a la missió i l'evangelització de la nostra societat».

La Sèrie

La casa de David

Dirigida per Jon Erwin i Jon Gunn

EUA, 2025

Intèrprets: Michael Iskander i Ali Suliman.

Es troba a Amazon Prime.

Per a majors de 12 anys.

Després de l'èxit de *The Chosen*, Amazon Studios aposta pel gènere bíblic amb *La casa de David*, una minisèrie de vuit capítols de 55 minuts que recrea el període comprès entre la fi del regnat de Saül i la llegendaria victòria de David sobre Goliat. La producció combina amb habilitat l'epopeia religiosa amb intriga política i tocs de western, aconseguint un relat dinàmic que recorda, en certs moments, *Joc de trons*.

L'ambientació històrica és sòlida, amb una fidelitat bíblica notable, si bé enriquida amb subtrames de ficció que aporten emoció i ritme. Un dels punts forts és la relació entre el profeta Samuel i David, que posa en relleu el contrast entre la fragilitat humana i l'elecció divina: Déu no tria els més capacitats, sinó que capacita els qui escull.

No us oblideu de practicar la hospitalitat (He 13,2)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Des de l'any 1914 l'Església celebra la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat. El sant pare Lleó, en ocasió d'aquesta jornada, ha escrit un missatge on posa en relació, en aquest any jubilar, la migració i l'esperança. El tema dels migrants i els refugiats causa polèmica entre nosaltres, perquè afecta la quotidianitat i demana solucions polítiques, les quals han de tenir sempre en compte la dignitat de tota persona humana, més enllà de la seva procedència i de la manera com han accedit al nostre país. La por a la migració no ens ha de fer perdre la visió de la persona, de la seva motivació a convertir-se en migrant, amb tot el que això comporta de perill de pèrdua de la pròpia vida, de sofriment, d'incomprensió, de rebuig, de precarietat. El migrant i el refugiat, el que cerquen sobretot és la felicitat per a ells i la seva família: el que tota persona humana desitja. Això és el que justifica la necessitat de la migració, que ha acompanyat i acompanyarà la història de la humanitat.

Els migrants són per a moltes persones un signe d'esperança

Molts dels migrants que coneixem i que són veïns nostres i, encara més, germans de la nostra comunitat cristiana, són «testimonis privilegiats de l'esperança viscuda en la quotidianitat, a través de la seva confiança en Déu i la seva resistència en les adversitats». Ens alegra de veure com van prosperant! Tenen feina, estatge on viure, els fills van reeixint en els estudis... El seu futur és el de tots. També molts altres tenen problemes per a sortir-se'n. La caritat cristiana, que no té fronteres, ha de ser per a ells un ajut per a tirar endavant.

D'altra banda, els migrants són signe d'esperança per a moltes persones. Quants dels nostres ancians tenen al

seu costat, alguns nit i dia, dones d'altres països que els cuiden i, d'aquesta manera, poden restar a casa seva! El mateix cal dir de tantíssimes feines que realitzen en moltes empreses del nostre país, sobretot en els sectors dels serveis, de la construcció i de la pagesia. Sense oblidar el ministeri de clergues de fora a les nostres parròquies, la qual cosa manifesta que la tasca dels sacerdots no és pas de poder, sinó de servei.

No puc deixar d'esmentar un altre caire de la migració i l'esperança, amb paraules de Lleó XIV: «Els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen [...]. Amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina.»

